Capítol 1. Mercè.

Era de nit. Havíem pujat a la muntanya a acampar. Estava emocionada perquè sempre havia dormit a refugis. Fer-ho a plena naturalesa m'omplia d'il·lusió. Ja feia un any que vivia a Andorra i volíem celebrar-ho d'una manera especial. Semblava que el temps volia acompanyar-nos en un dia com aquest i és que el cel estava totalment clar i podíem gaudir de milions d'estrelles. Tota una muntanya per nosaltres. El soroll dels animalons i de l'aigua. I tot i que muntar la tenda no va ser feina fàcil, va valer la pena. Era vermella i petitona. Just perquè hi cabessin dues persones. M'agradava molt on l'havíem muntat. Estàvem rodejats d'arbres enormes però teníem suficient espai per sopar a la fresca a damunt les estores que ens separaven de la terra mullada. Vam treure les nostres llanternes per no sopar a les fosques i amb una pedra de forma plana que vam trobar, ja teníem tauleta. Mentre el Pere, el meu marit, treia de la bossa el sopar, jo no podia parar de mirar-lo. Aquell vespre estava especialment guapo. Tenia els cabells arrissats i descambuixats, com quan s'aixeca al matí. El seu nassarrí estava de color vermell pel fred. Les temperatures havien baixat una mica, però encara s'estava bé. 8 graus es poden suportar perfectament amb la roba adequada. La jaqueta la duia tancada fins a dalt i no podia veure-li bé la boca, però estava hipnotitzada amb els seus ulls. Ja em vaig perdre en ells el dia que el vaig conèixer. La llum de les llanternes li feia tenir un verd diferent, més clar i més profund. Estava assegut amb les cames mig doblegades i ho preparava tot amb una cura pròpia d'ell. Cada vegada que posava una cosa a la tauleta, que ja era la nostra, em mirava i em somreia. Com podia seguir bojament enamorada d'ell després de 7 anys? "T'estimo", vaig dir-li a cau d'orella quan col·locava l'ampolla d'aigua. Ell, que sempre té una resposta per tot, em va agafar del braç per acostar-me i em va respondre de la mateixa manera: "ja saps que parlant-me a l'orella, em fas pessigolles", i va riure. Hi havia tant de silenci que un renou em va fer botar. Sempre he estat una mica poruga. I al Pere, que m'espantés amb qualsevol benitura, li feia molta gràcia.

M'havia plantejat moltes vegades si m'havia equivocat deixant-ho tot per mudar-me al Principat. No va ser una decisió presa a la lleugera, però sí que va ser una miqueta precipitada. La distància ens estava matant. Ell feia anys que em demanava que em mudés amb ell a Andorra, que comencés a cercar una feina i que, de segur, molt aviat em sentiria com a casa. Però a mi em costava molt sortir de Menorca. Tot i això, des que vaig conèixer el Pere ens vèiem sí o sí cada tres caps de setmana. Ni dos, ni quatre. Tres. Sempre dèiem que un mes era massa. I mai no vam deixar passar tant de temps. Ell coneixia Menorca de dalt a baix o, més ben dit, d'est a oest i jo em coneixia Andorra a la perfecció. I m'agradava. I tant que m'agradava. Ja m'havien fet estimar aquesta terra els meus pares des de ben petita. Tots els hiverns veníem a esquiar. Els meus pares, el meu germà Joan i jo. Recordo amb nostàlgia totes aquelles vacances a la neu. Així com vam anar creixent, ho vam anar perdent. No sé en quin moment les famílies deixen de fer el típic viatge que fan cada any. Però és trist saber que tot té una data de caducitat. En el nostre cas crec que va ser pel Joan. Quan va fer quinze anys va començar a tenir núvia, la Mireia. No m'agradava gens per ell. No se separaven per res i no em deixava temps amb el meu germà. Va ser tan pesat que va convèncer els meus pares perquè vingués amb nosaltres al viatge a Andorra. Va ser el darrer que vam fer. Jo tenia dotze anys. No havia tornat a Andorra de llavors ençà. El Joan va trencar amb aquella bruixa. Però ho va fer molts anys després.

El dia que bufava vint-i-dues vegades, el meu germà em va regalar un cap de setmana llarg a Soldeu. Encara recordo la seva cara mentre obria el sobre que m'havia donat. Estàvem asseguts al sofà de casa. A dins hi havia una carta. Simple com ell.

"Què, Mercè... hi tornem?
12-15 de febrer a Soldeu
Joan ☺"

El Joan mai no havia estat d'expressar-se gaire, però jo sabia que aquella carta significava molt. Un mes després, estàvem agafant el cotxe per marxar en vaixell fins a Andorra. Pel camí

recordàvem tots els nostres hiverns amb els pares. Com de costum, quan érem a Ponts vam aturar a dinar i el Joan va aprofitar per sincerar-se amb mi. La seva vida amb la Mireia havia estat un autèntic infern. L'havia separat dels seus amics i de nosaltres. No l'havia deixat estudiar medicina, el seu somni. Deia que anar a estudiar a Barcelona era massa lluny. Per això, van marxar tots dos junts a Palma i el Joan va estudiar infermeria. No va fer gairebé amics a la Universitat, no va sortir de festa, no es va botar una classe per anar a fer una birra amb els companys. El feia sentir inútil, lleig, mala persona. I, sobretot, no podia suportar com el meu germà em cuidava i m'estimava. Ell va dir prou, segons em va contar, un dia que la Mireia li va fer triar entre ella o jo. Quina poca vergonya. Jo que sentia que havia perdut el meu germà ja feia anys i que, pràcticament, no treia temps per mi. Tot això no ho sabíem ni els meus pares ni jo. Em vaig acostar a ell i li vaig agafar la mà per damunt la taula. Sentia una ràbia a dintre que en qualsevol moment podia explotar. Feia poc més d'un any que havia recuperat la seva vida i fer aquest viatge amb mi, era part de la seva sanació. Tenia un sentiment totalment agredolç. Estava contenta de veure el tipus de relació que estava consolidant amb el meu germà gran. S'estava obrint en canal amb mi i només amb mi i això em feia sentir molt especial. Ara era jo qui havia de ser-hi per donar-li suport. Però, d'altra banda, no podia entendre com hi havia gent capaç de fer aquestes coses. I em vaig prometre, mentre veia el meu germà plorant, que mai no deixaria que ningú em fes mal.

Vam passar uns dies fantàstics. Els records ens inundaven mentre, sense adonar-nos-en, en creàvem de nous. El tercer dia, mentre baixàvem el Gall del Bosc, es va creuar per davant mi un home a tota pastilla. No vaig tenir temps d'esquivar-lo. Recordo sentir un mal enorme al genoll i, tot i tenir la cara plena de neu, no sentia ni el fred. Quan vaig poder aixecar el cap del terra vaig veure el meu germà barallant-se amb l'home que s'havia passejat per la pista a tota castanya. Ell, però, no l'escoltava gaire. I, entre punxada i punxada al genoll, es va anar acostant a mi. Es va acotar i em va demanar si estava bé. Després d'uns minuts, em va ajudar a aixecar-me. El genoll em feia molt de mal i, tal com havia vist moltes vegades, vaig baixar enrodillada com un cuc amb l'ajuda dels treballadors de Grandvalira. L'home que m'havia tirat no s'havia separat de mi. Tot un detall tenint en compte que segurament m'havia xapat el genoll en dos. O en tres. Em va tornar a demanar disculpes i, tot i que jo no volia, va baixar amb nosaltres a l'Hospital de Meritxell. Després de les proves pertinents, m'havia trencat el lligament creuat de la cama dreta. Havia plorat tant que ja no tenia llàgrimes i, la veritat, és que ja estava més tranquil·la. Tant de temps d'espera, el Joan ja s'havia fet amic de l'home que m'havia fotut l'experiència. Així em sentia. Deu anys d'espera i ja no podia esquiar més. I qui sap si podria tornar a fer-ho. Sempre he estat una mica dramàtica. Eren prop de les 21 h del vespre i vam anar a pegar una mossegada. Curiosament, el genoll em deixava caminar tot i tenir-lo trencat. El metge m'havia dit que era normal i el que em diu el metge va a missa. Vam seure a un bar petitet del centre d'Andorra. El meu germà havia convidat aquell home i jo no ho entenia gens. Ja m'estava fartant de sentir les seves disculpes i tenia poques ganes de parlar. Em vaig limitar a escoltar-los. Observava el meu germà. Li pegaven atacs de riure escoltant aquell home. Feia molt de temps que no veia el Joan riure d'aquella manera. Se'm va fer un somriure veient-lo sa i feliç. He d'admetre que el tipus era graciós. Tenia una forma de parlar que enganxava. I de cop, vaig deixar de mirar el meu germà. Va desaparèixer. Amb la seva rialla de fons no podia aturar de mirar l'home que m'havia romput la cama. Tenia els cabells negres i descambuixats. Se li formaven dos foradets a les galtes quan reia. I els ulls... Tenia uns ulls verds que m'atrapaven. De tant en tant ens creuàvem la mirada. I jo, tímida com sempre, abaixava el cap i em tocava la cama. Però ja no me'n recordava que tenia mal. A la porta de l'hotel ens vam acomiadar i vam quedar en veure'ns l'endemà. Ja que no podíem esquiar, ens volia mostrar més coses d'Andorra. Mentre entràvem i s'obrien les vidrieres automàtiques de l'entrada, em vaig girar i m'estava mirant. El meu germà em va dir: crec que li has agradat al Pere. Des d'aquell dia, ja no ens vam separar mai.

Tot i estar tan lluny, mai no va ser difícil mantenir una relació. De fet, ens vam casar ben aviat. Estàvem fets l'un per l'altre i sabia que era l'home de la meva vida. Però el darrer any abans de prendre la decisió d'anar a viure a Andorra, el notava diferent. Mai havia tingut tanta por. Tots

els nostres somnis de tenir una casa, de formar una família... de fer-nos grans junts... Tot pareixia que podia acabar. Cada vegada el notava més fred i jo no podia imaginar-me una vida sense ell. Això va fer que partís. Menorca podia esperar però la meva vida amb el Pere no. Vaig fer les maletes i, en un tres i no res, ja era més andorrana que el pic de Comapedrosa. Vaig trobar feina a una cafeteria molt bonica a Escaldes i tenia un horari la mar de còmode. A les 16 h ja marxava a casa. Però no tot era color de rosa. Canviar de país no és fàcil. Es va ajuntar que al Pere el van ascendir. Eren bones notícies, però ara viatjava molt per veure clients. Cada dos per tres quedava tota sola a Andorra. Era complicat parlar per telèfon, fer videotrucades o, simplement, tenir una conversació fluida per WhatsApp, però quan tornava a casa era tot meravellós i m'imaginava tota una vida amb ell.

Un dia el Pere va haver de marxar d'urgència. Ja estava una mica cansada d'aquesta situació i caminar per la muntanya em feia escapar de la realitat. Vaig sortir de treballar i vaig anar directa cap al Refugi de Fontverd. Com m'agradava aquesta ruta. Quan vaig arribar al llac, em vaig posar els cascos i vaig posar la meva cançó preferida. Sonava "The Scientist" de Coldplay. Quina sensació aquesta d'estar sol i de sentir-se lliure. Un moviment estrany em va fer sortir de la meva bombolla. Hauria jurat veure algú moure's ràpid entre dos arbres. Devien estar a una distància d'uns 20 metres com a màxim. Em vaig treure els auriculars i només se sentia un silenci típic de la naturalesa. En qualsevol altre moment m'hauria relaxat, però ara em feia sentir molt incòmoda no sentir res. Vaig tornar sentir un soroll. Aquesta vegada per la meva esquerra, darrere una pedra grossa. Se'm vam pujar les llàgrimes fins als ulls i el cor semblava que em sortiria per la boca. Em trobava paralitzada. Em vaig aixecar i vaig anar a poc a poc cap a la pedra. Volia assegurar-me que m'ho estava imaginant, que totes les vegades que el meu germà em va fer por de petita tenien les seves conseqüències i eren aquestes. No poder raonar i pensar que eren sorolls normals i que no passava res. Mentre caminava lentament, maleïa per dintre el Joan per haver-me convertit en una poruga. Em trobava davant la pedra. Vaig tancar els ulls i vaig contar fins a tres. Quan els vaig obrir, vaig mirar ràpidament darrere i no hi havia res. Em va sortir un sospir molt profund mentre em col·locava la mà al cor. De cop, vaig començar a riure. No podia aturar d'imaginar-me que algú m'havia vist fent aquella escena típica d'una pel·lícula de por. Em vaig assabentar que s'estava fent molt fosc. Podia veure la lluna perfectament. Era gairebé plena. Era el moment de partir i havia de fer via si no volia que se'm fes de nit en plena muntanya. Vaig agafar la motxilla del terra i quan vaig aixecar el cap la vaig veure. Era una dona que em mirava fixament des de l'altra part del llac. No aconseguia veure-li bé la cara. Era massa fosc i estava lluny. Em vaig quedar uns segons aturada i, de cop i volta, va començar a córrer cap a mi. I jo també vaig fer-ho muntanya avall. No sabia que tenia aquesta habilitat d'esquivar arbres i pedres amb tanta facilitat. Els meus peus eren com dues llebres. Em faltava l'alè i pareixia que no arribava mai, però no em vaig aturar. No vaig fer-ho ni un sol cop. Quan vaig arribar al cotxe era completament de nit i no trobava les claus. Les mans em tremolaven i la butxaca petita de la motxilla, de sobte, pareixia enorme. Ho vaig tirar tot en terra. Van caure mocadors, la cartera, les claus de casa. On punyetes eren les del cotxe? I si les havia perdudes? Aquella dona em volia matar. Estava boja. Per què em perseguia? Mentre el cap anava a mil per hora les vaig trobar en una altra butxaca. Ho vaig ficar tot ràpid a la motxilla, vaig entrar al cotxe i vaig partir cap a casa sense mirar enrere i sense saber si encara em perseguien. Em faltava l'aire i tenia moltíssima set. El Pere mai no em va creure i sempre es va pensar que m'ho havia imaginat. Que la por m'havia fet veure coses. Aquella situació va ser l'inici d'una altra Mercè. A la cafeteria em sentia observada, quan tornava a casa mirava sempre darrere meu per si em seguien i abans d'obrir la porta de casa havia d'assegurar-me que estava tota sola. El Pere m'ajudava i m'abraçava quan em pegaven atacs d'ansietat. Però jo estava cent per cent segura que una dona m'havia perseguit muntanya avall i que, d'alguna manera, algú em vigilava. Per això, vaig començar a anar al psicòleg.

He de dir que mai no havia cregut gaire en aquestes coses, però na Maria, la meva psicòloga, era la millor. Vaig tardar poc a començar a entendre tot el que m'estava passant. Eren sessions molt intenses les que teníem, però jo esperava amb ganes cada dimecres a les 17 h. Na Maria, que no devia passar els quaranta anys, em tractava amb una delicadesa especial. I, a poc a poc, confiava

en ella com si fos la meva mare. Havia descobert que la meva relació actual amb el Pere no em feia cap bé. Que el meu marit marxés tan sovint i desconnectés d'aquella manera, m'havia creat una sensació molt forta d'inseguretat. Tenia por de perdre'l. Tot tenia sentit. La dona que vaig veure a la muntanya era el meu temor que el Pere s'enamorés d'una altra persona. Que em perseguís significava que estava intentant escapar d'un gran conflicte emocional que patia. Van ser mesos durs, però començava a treure el cap. Na Maria em va insistir molt a què parlés amb el meu marit com em feia sentir. I així vaig fer-ho. El vaig esperar un dia amb el sopar preparat i unes espelmes a la taula. Havia comprat un vi blanc, el seu preferit. Quan va obrir la porta va quedar bocabadat. Feia molt de temps que no teníem un moment així per nosaltres. I he de dir que va ser una nit preciosa. Em va entendre i em va demanar mil disculpes. Se sentia culpable de no haver-se'n adonat que m'havia fet sentir abandonada. Aquell vespre vam fer l'amor com feia temps que no ho fèiem. I jo, si havia perdut una mica l'esperança, la vaig recuperar completament aquella nit. N'estava convençuda. El Pere era l'home de la meva vida.

El canvi va ser real. El pròxim mes tot era com quan em vaig enamorar d'aquell noi que em va trencar la cama. I després d'un any a Andorra en el que m'havien passat mil i una coses, ho celebràvem dormint a la muntanya. Na Maria ja m'havia dit més d'una vegada que tornés a pujar i gaudís com ho feia abans de la naturalesa. Però jo no vaig estar preparada fins que el Pere m'ho va proposar. Era la millor manera de superar el trauma. Vaig aconseguir deixar els pensaments negatius a un costat. A més, què millor que fer-ho acompanyada. I allà estava mirant el meu marit mentre preparava el que seria el nostre sopar quan vaig sentir un renou. El Pere em va veure la cara i va somriure. Imagino que em volia tranquil·litzar, però a mi no em feia ni punyetera gràcia. Es va acostar a mi, em va abraçar i em va dir fluixet: tranquil·la amor, deu ser un esquirol. Quan vaig notar la seva calor, vaig aconseguir respirar més a poc a poc. De cop un altra vegada. Un soroll curt, però intens. Em vaig aixecar i vaig quedar dreta. Li vaig suplicar al meu marit que marxéssim d'allà. Tenia tanta por que no em responia el cos. El Pere, però, em mirava mentre movia el cap de costat a costat. Va fer mitja rialla. Això em va rebentar. Vaig explotar a plorar i li vaig pegar una galtada. De sobte, es va fer un silenci. El Pere es va posar la mà a la galta i es va aixecar. Notava en la seva cara com s'anava encenent de ràbia. No em podia creure el que havia fet. La meva mà es va acostar a agafar la seva, però la va apartar ràpidament. Jo estava allà dreta, plorant, amb por i sense entendre què estava passant. El meu marit va anar cap a la tenda, va agafar el mòbil i es va posar a escriure. Jo només mirava aquell home que, de sobte, era un desconegut. Aquesta vegada sí. Vaig sentir perfectament un renou de mòbil a una distància considerable. Era el missatge que el Pere havia enviat? Ja no sabia si estava embogint per moments. Quan va sonar, els dos ens vam mirar alhora. Vaig començar a mirar per tot. Només veia arbres, roques, era tot obscur. I, de cop, també tenebrós. Volia córrer cap a tots els costats, però no sabia cap a on fer-ho. "Cap a baix", vaig pensar. Tan ràpid com vaig intentar-ho, uns braços m'havien agafat per darrere amb tanta força que gairebé podia respirar. Vaig intentar desfer-me d'aquell monstre, però em sostenia tan fort que gairebé podia moure'm. Els seus canells em van començar a pitjar al coll. Vaig obrir la boca i vaig mossegar amb tota la ràbia que duia dins. El Pere va pegar un crit. Era el moment perfecte per començar a córrer. Notava el gust de sang a la llengua. Em queia per la barra. Van passar 10 segons com a màxim quan un cop molt fort al cap em va fer aturar. Ara la sang la tenia al cap. Només vaig tenir temps de posar-me la mà al cap, posar-la davant els meus ulls i veure sang, molta sang. Davant jo amb una pedra a la mà la Mireia. Després, tot negre.

Capítol 2. Mireia.

Ja no aguantava més als meus pares, volia marxar de casa i perdre'ls de vista d'una vegada. El Joan va ser la meva salvació. Ho tenia tot. He de reconèixer que el paio feia de bon veure i el sexe era increïble. El millor de tot és que tenia pasta. Ho tenia clarísssim. No tindria mai més una vida de merda com la que m'havia donat els meus pares. Durant molts anys ni tan sols vaig tenir habitació. Recordo perfectament dormir a la sala al sofà que es feia llit. El papà arribava fent pudor de alcohol cada vespre i la mamà només plorava i plorava, però mai no va voler que jo tingués una millor vida. El Joan tenia tot allò que volia en un futur. I jo sé quins són els meus

defectes, però sé encara millor quines són les meves virtuts. I una és que els homes se'm donen bé. Mai ningú m'ha dit que no. Tinc un cos bastant normatiu i sé treure-li partit. Cabells negres, mitja cabellera i ulls blaus. Tan blaus que imposen. Això és el que m'han dit sempre. I d'això, evidentment, me n'aprofito. La vida no m'ha donat doblers, però m'ha donat aquesta cara i aquest cos. I reconec que m'agrada el que veig quan em miro al mirall. El Joan era un noi una mica empegueïdor al principi. És normal. Tenia quinze anys i jo en tenia setze, gairebé disset. Ens dúiem un any i nou mesos. Estava completament pres per jo. Em sentia una autèntica reina. Jo mai no havia anat a la neu. De fet, mai no havia sortit de Menorca. Quan el Joan em contava els seus viatges a Andorra, em moria d'enveja. Com devia ser la neu? Era tan blanca com pareixia a les fotos? El Pere em va acabar convidant a Andorra amb la seva família i jo, com era d'esperar, vaig dir-li que sí. Dos dies després, va dur-me de compres perquè necessitava roba d'hivern. Vivia un somni fins que va arribar el viatge. Sentia que no els hi queia bé als seus pares. El Joan m'havia dit que eren "un amor". Així els descrivia ell. Jo d'amor no en veia per enlloc. Això encara podia suportar-ho. Però la seva germana... Ai, la seva germana. Quina noia més estúpida, estirada i consentida. La vaig començar a odiar pràcticament des del primer moment que la vaig veure. I el Joan pareixia estar enamorat d'ella. Que si mira la Mercè que bé esquia, que si la Mercè ha tret un deu, que la Mercè és molt afectiva. No, no i no. No el volia compartir al Joan. Els anys següents vam tenir molts alts i baixos, però sempre estàvem junts. Les baralles eren fortes, però les reconciliacions eren espectaculars. I quan ens perdonàvem, després d'una nit sense dormir, sentia que el Joan estava una mica més enamorat de mi. A la seva família la vaig veure molt poques vegades més. Per sort, el Joan i jo ja no anàvem a tots els dinars o sopars familiars. Jo no estava acostumada a això. No estava còmoda. No tenia família. I ell va acabar per entendre-ho. Vam viure en una meravellosa bombolla en la qual sentia que la meva vida estava solucionada per sempre. Teníem una casa preciosa de tres habitacions. Una era un vestidor enorme amb tota la meva roba, la nostra tenia un bany privat amb banyera d'hidromassatge i la tercera la guardava per quan arribés el nostre fill. Ja n'havíem parlat i volíem formar una família. Des de la sala, hi havia un finestral enorme que donava a un petit jardí. Perfecte perquè el nostre futur nadó pogués jugar. Era tot el que sempre havia volgut i no havia tingut mai. Tot era perfecte fins que un dia el Joan, de cop i volta, em va deixar. Recordo aquella conversa molt nítidament, perquè el paio es va quedar ben a gust. Em va dir que m'odiava. Aquest és el resum. Que li havia fet perdre la seva família i, el que no em perdonava, era que ja no tenia la mateixa relació amb la seva germana. I em va treure de casa, tot i que sabia perfectament que jo no tenia on anar. Vaig pegar-li moltes galtades i, fins i tot, recordo estirar-li els cabells amb força, però és que tenia moltíssima ràbia. Em vaig prometre que li fotria la vida a aquella imbècil que m'havia fet perdre la meva vida.

Vaig necessitar un temps per recompondre'm. Trobar pis i feina no va ser gens fàcil. Compartia casa amb quatre al·lots més i pagava 250 € al mes. Només teníem un bany. Això era el que duia pitjor, crec. Precisament, un dels meus companys de pis em va dir que cercaven una cambrera al bar de copes de devora ca nostra. I així vaig passar el següent any i mig. Cobrava uns 1000 €, depenent de les hores que feia i malvivia a un pis que feia olor d'home brut. Això sí, cada vegada tenia més ràbia. No va ser difícil descobrir amb les xarxes socials que la Mercè s'havia casat. He de dir que vaig quedar amb la boca ben oberta quan vaig veure el seu marit. Quins ulls que tenia. Em fotia la sort que tenia aquella mestressa. Però vaig començar a idea el meu pla. L'Instagram m'havia donat tota la informació que necessitava. Sabia que estaven a distància. El vaig agregar i reconec que va tardar molt poc a seguir-me ell. Ja m'havia encarregat de posar les meves millors fotos. Un m'agrada per aquí, un m'agrada per allà. I en poc més d'un mes ja estàvem parlant per privat. Ell no sabia qui era i estava ben tranquil·la que mai no li parlaria de mi a la Mercè. Era ben polissó perquè les converses que teníem no eren precisament d'amistat. Em va anar agafant confiança fins dir-me que ja no sabia si sentia el mateix per la seva dona. Vaig sentir que era el moment perfecte per veure'ns. Em va comprar un bitllet d'avió i en cosa de dos dies ja era a Andorra. Va ser només un cap de setmana, però va ser perfecte. Sabia com fer-ho perquè s'enamorés. I quan vaig marxar d'allà ja el tenia. "M'ha explotat el cap amb tu. No sé què m'has fet, però vull tornar-te a veure", em va escriure res més pujava al bus. Els pròxims mesos el vaig comprendre i estimar com ningú. L'única pega és que el Pere tampoc no

tenia diners. Era treballador i se cercava la vida, però jo no volia això. No després d'haver vist com es pot viure. Un vespre, el Pere em va telefonar molt nerviós per dir-me que la Mercè es mudava a Andorra i que, pot ser, era el moment de deixar-ho. La vaig maleir una i mil vegades. Em feia ràbia ara que ho tenia a tocar. Vaig plorar molt. El Pere, a l'altra costat del telèfon, no sabia que em passava. Li vaig demanar un vespre més. Un més i s'acaba. I, com ja sabia que faria, em va dir que sí.

No podia fallar. Tenia una darrera oportunitat. Em vaig posar el meu vestit curt negre i unes sabates de tacó. Els llavis els duia de color vermell fosc. Em vaig fer la retxa dels ulls molt marcada, com li agradava al Pere. Vam quedar en un hotel a prop de la frontera. Quan em va veure, va venir directe cap a mi i em va besar amb una intensitat que mai no ho havia fet. Van passar dues hores fins que vam tenir la primera conversació. Estava tombada al llit, sense roba, tapada amb una manta. Ell m'acariciava la cara i em penetrava amb la mirada.

- Ho vull tot amb tu. Vull una vida junts. I no una vida qualsevol. Vull la millor vida que puguem tenir. Vindré a viure aquí i no ens n'haurem d'amagar més. I vull viatjar i conèixer tot el món amb tu. I que tinguem fills i li donem la vida que no hem pogut tenir... I, Pere, per això, m'has d'escoltar bé. Perquè, de vegades, la felicitat no ve tota sola. L'has d'aconseguir i, per fer-ho, has de sacrificar coses – vaig dir-li mentre em recolzava al meu braç dret.
- Ho vull. Vull tot això... Ja no puc més. T'escolto, vida meva. – em va respondre mentre m'agafava amb força la mà.

Vaig intentar-ho. He de dir que vaig intentar matar-la aquell dia a la muntanya. Però la molt cabrona corre més de pressa del que pensava. Vaig perdre una oportunitat d'or. Ja havíem planejat que havia de ser a la muntanya, era el millor lloc per no aixecar sospites. El Pere m'anava avisant dels seus moviments i, aquesta, era la vegada que havíem estat més a prop d'aconseguir-ho, però ara es complicava molt perquè tenia por. No quedava més remei que pugés amb el Pere. A ell no li agradava molt la idea, però el temps passava i no se'ns ocorria cap altra manera de matar-la. Jo havia aconseguit una feina a La Seu d'Urgell i el Pere venia a veure'm sovint. Va dir que l'havien ascendit i així ens podíem veure més tranquil·lament. Quan la Mercè feia un any que estava a Andorra, vam planificar l'acampada dels dos. Vaig pujar dues hores abans per amagar-me just on ells muntarien la tenda. Vaig esperar pacientment i quan la vaig veure agafant-li la mà al Pere ja la volia matar. Tot va passar molt de pressa, però el pla va canviar de cop. La Mercè li va pegar una galtada i, automàticament, vaig rebre un missatge. Era curt i concís. "Ara", deia. Ara? La idea era ofegar-la mentre dormia! Vaig començar a mirar què podia agafar. Estava molt nerviosa. Sentia crits de fons, però no volia desconcentrar-me. Vaig veure una pedra bastant grossa. Pesava molt. Em servia. La Mercè havia partit a córrer. Per sort, venia cap a la meva direcció. No m'ho vaig pensar gaire. Quan passava pel meu costat, vaig aixecar el braç i vaig pegar-li amb totes les meves forces. Es va quedar aturada i em va mirar, just abans de caure a terra. El Pere i jo la vam mirar durant uns segons. Només quedava amagar el seu cos, enviar un missatge d'acomiadament als familiars i ser feliços per sempre. Encara teníem molta feina. Vam anar a cercar els utensilis de la motxilla i vam aprofitar per fer-nos un petó. Però, de sobte, vam sentir un renou. El cor em va començar a anar a mil per hora. La Mercè no era en terra. No estava morta? El Pere va agafar el primer que va veure, una clau anglesa. Em tremolava tant el cos que no podia pensar. Se sentien molt fort les nostres respiracions. Era impossible que hagués marxat, l'haguéssim vista. Un fort cop al cap del Pere el va fer caure rodó. Es va fer un bassiot de sang molt ràpidament. I ella allà dreta amb la pedra que jo havia utilitzat per ferir-la em mirava. Ho feia amb odi. Em vaig quedar paralitzada i ella es va anar acostant a poc a poc cap a mi.

- Sabia que eres una bruixa – em va fer saber abans de pegar-me una pedrada al cap.

És el darrer que recordo.